

Sopotnik Zoltán

Szálkás hit

Idő előtti imákat kellene mormolnom, hogy megálljon az angyalhullás, mondja Rög, a szerzetes, aki nem hisz ebben az egészben. Bennem hisz inkább. Nem mondja azt, hogy az arcomat kaparja Ázazel, mert ilyeneket látok. Nem átkoz örökre el, mint vallásgyalázót, inkább próbál úgy látni, ahogy én. Közben egy macskát megment a köszvénytől, egy patkányt agydaganattal operál, és rajtam meg az angyalaimon gondolkodik. Meg az esésükről persze, amit szerinte csak én látok, és a cigányok a gettóban. Viszont a város másik részén lakók úgy veszik a lefényképezett angyalnyomokat, mint a cukrot. Járnak hozzám ezekért a fotókért még a hitetlenek is, akik aztán csodálkoznak, hiába rakják ki a Facebookra, ott nem látszanak a nyomok. Nem látszik, csak a rossz idő.

Cigánykredenc

Kitelepítik a cigányokat a gettóból. Nem, nem az angyalhullás miatt, ők arról nem tehetnek. Dörrenek az udvaron az üres bútorok, fejjel áll a sárba a kopott kredenc, sápadt sámli és a többi lom. Lófejű tyúkok szaladnak a közeli erdőbe fel, feltépik az egykori kerítés maradványait. Mintha egy érdes álom kerengőjére lépnénk, ahogy közeledünk Röggel a kényszerkilakoltatás felé. Imákat most én mormolok, a szerzetes csúnyán káromkodik, dőlnek mellé a favécék kétoldalt. A rendőrök sápadtban beszélnek, nem derül ki pontosan, kinek. Kérdéseim átúsznak rajtuk, úgy pukkannak szét, akár a szappanbuborék. Másik városba költöztetik őket, hámozom ki valahogy, vagy ki az országból, el. A vajda leszedálva fekszik egy vasalódeszkán, egyáltalán nem mindegy, milyen pózban.